CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL PRIIT PIKAMÄE
prezentate la 4 octombrie 2024[1]

Cauzele conexate C-313/23, C-316/23 și C-332/23

Inspektorat kam Visshia sadeben savet

[cereri de decizie preliminară formulate de Sofiyski rayonen sad (Tribunalul de Raion din Sofia, Bulgaria)]

„Trimitere preliminară – Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE – Inspecție judiciară competentă să propună inițierea unei proceduri disciplinare împotriva judecătorilor și a procurorilor – Menținerea funcțiilor membrilor Inspecției judiciare după expirarea duratei legale a mandatului acestora – Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal – Regulamentul (UE) 2016/679 – Noțiunea de «operator» – Stabilirea de către dreptul intern a scopurilor și a mijloacelor prelucrării – Securitatea datelor cu caracter personal – Autoritate judiciară care încuviințează accesul Inspecției judiciare la date cu caracter personal referitoare la soldurile conturilor bancare ale magistraților și ale membrilor familiilor lor”

I. Introducere

1. Prezenta cauză oferă Curții posibilitatea de a se pronunța pentru prima dată cu privire la compatibilitatea cu articolul 19 TUE a unei reglementări naționale ce permite membrilor unui corp de inspecție judiciară care dispune de competențe în materie de proceduri disciplinare împotriva judecătorilor și a procurorilor să continue să își exercite funcțiile, *de facto* și pe durată nedeterminată, după expirarea duratei legale a mandatului lor.

2. Aceasta va permite de asemenea Curții să își continue activitatea de interpretare a Regulamentului (UE) 2016/679[2], precizând, pe de o parte, jurisprudența sa referitoare la desemnarea de către dreptul național a operatorului de date cu caracter personal și, pe de altă parte, obiectul acțiunii în justiție prevăzute la articolul 79 alineatul (1) din acest regulament.

[1] Limba originală: franceza.

[2] Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, denumit în continuare „RGPD”).

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

3. Sunt relevante în prezenta cauză articolul 19 TUE, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), precum și articolele 4, 5, 32, 33 și 79 din RGPD.

B. Dreptul bulgar

1. Constituția bulgară

4. Articolul 117 alineatul (2) din Konstitutsiya na Republika Bulgaria (Constituția Republicii Bulgaria) (denumită în continuare „Constituția bulgară”), în versiunea aplicabilă faptelor din litigiile principale, prevede:

„Sistemul judiciar este independent. În exercitarea funcțiilor lor, judecătorii, jurații, procurorii și judecătorii de instrucție se supun exclusiv legii.”

5. Articolul 132a din această Constituție, în versiunea aplicabilă faptelor din litigiile principale, prevede:

„(1) Se înființează un corp de inspecție în cadrul Consiliului Judiciar Suprem. Acesta este format dintr-un inspector-șef și din zece inspectori.

(2) Inspectorul general este ales de Adunarea Națională cu o majoritate de două treimi din membrii săi, pentru o perioadă de cinci ani.

(3) Inspectorii sunt aleși de Adunarea Națională pentru o perioadă de patru ani, în conformitate cu procedura stabilită la alineatul (2).

(4) Inspectorul general și inspectorii pot fi realeși, dar nu pentru două mandate consecutive.

[…]

(6) Inspecția judiciară verifică activitatea autorităților sistemului judiciar, fără a aduce atingere independenței judecătorilor, a juraților, a procurorilor și a judecătorilor de instrucție în exercitarea funcțiilor lor. Inspecția judiciară efectuează controale privind integritatea și conflictele de interese ale judecătorilor, procurorilor și judecătorilor de instrucție, declarațiile de avere ale acestora și identificarea acțiunilor care aduc atingere reputației sistemului judiciar și a celor legate de încălcarea independenței judecătorilor, procurorilor și judecătorilor de instrucție. Inspectorul general și inspectorii sunt independenți și se supun numai legii în exercitarea funcțiilor lor.

(7) Inspecția judiciară acționează din oficiu, la inițiativa cetățenilor, a persoanelor juridice și a organelor de stat, inclusiv a judecătorilor, procurorilor și judecătorilor de instrucție.

[…]

(10) Condițiile și procedura aplicabile alegerii și revocării inspectorului general și a inspectorilor, precum și organizarea și funcționarea corpului de inspecție sunt stabilite prin lege.”

2. Legea privind organizarea judiciară

6. Articolul 46 din Zakon za sadebnata vlast (Legea privind organizarea judiciară) (DV nr. 64 din 7 august 2007) are următorul cuprins:

„Adunarea Națională alege inspectorul general și pe fiecare dintre inspectori în mod individual, cu o majoritate de două treimi din deputați.”

7. Articolul 54 din această lege prevede:

„(1) Inspecția judiciară

[…]

2. controlează organizarea inițierii și a desfășurării procedurilor judiciare, a procedurilor de urmărire penală de către parchet și a anchetelor, precum și închiderea cauzelor în termenele stabilite;

[…]

6. propune sancțiuni disciplinare împotriva judecătorilor, procurorilor, judecătorilor de instrucție și responsabililor administrativi din cadrul sistemului judiciar;

7. emite alerte, sugestii și rapoarte adresate altor autorități statale, inclusiv autorităților din sistemul judiciar;

8. efectuează controale privind integritatea și conflictele de interese ale judecătorilor, procurorilor și judecătorilor de instrucție, declarațiile de avere ale acestora și identificarea acțiunilor care aduc atingere reputației sistemului judiciar și a celor legate de încălcarea independenței judecătorilor, procurorilor și judecătorilor de instrucție;

[…]

15. controlează prelucrarea datelor cu caracter personal în cazurile menționate la articolul 17 alineatul (1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal.

(2) Atunci când asigură controlul prevăzut la alineatul (1) punctul 15, Inspecția judiciară îndeplinește sarcinile și exercită competențele prevăzute de Legea privind protecția datelor cu caracter personal.

[…]”

8. Articolul 175a din legea menționată prevede la alineatul (1):

„Judecătorii, procurorii și judecătorii de instrucție prezintă [Inspecției judiciare] următoarele declarații:

1. o declarație de avere și de interese în două părți;

2. o declarație privind modificarea împrejurărilor în raport cu declarația prevăzută la punctul 1, a părții referitoare la interesele menționate la articolul 175b alineatul (1) punctele 11-13 și referitoare la originea fondurilor în cazul rambursării anticipate a datoriilor și a împrumuturilor.

[…]”

9. Articolul 175b alineatul (4) din aceeași lege are următorul cuprins:

„Judecătorii, procurorii și judecătorii de instrucție declară averea și veniturile soțului/soției lor sau ale persoanelor cu care trăiesc în fapt ca soți și ale copiilor lor minori.”

10. Articolul 175e din Legea privind organizarea judiciară prevede:

„(1) În termen de șase luni de la expirarea termenului de depunere a declarației, [Inspecția judiciară] verifică veridicitatea faptelor declarate.

[…]

(6) [Inspecția judiciară] poate obține informații din sistemele de informații menționate la articolele 56 și 56 bis din Legea privind instituțiile de credit. Inspectorul general și inspectorii [Inspecției judiciare] pot solicita Rayonen sad (Tribunalul de Raion) în a cărui rază teritorială își are domiciliul persoana în cauză ridicarea secretului bancar, cu excepția cazului în care a fost dat consimțământul în conformitate cu articolul 62 alineatul (5) punctul 1 din Legea privind instituțiile de credit. Consimțământul se dă în fața [Inspecției judiciare], în scris, fără certificarea notarială a semnăturii, pe un formular aprobat de inspectorul general.”

3. Legea privind instituțiile de credit

11. Zakon za kreditnite institutsii (Legea privind instituțiile de credit) (DV nr. 59 din 21 iulie 2006) prevede la articolul 62, în versiunea aplicabilă faptelor din litigiile principale:

„(1) Se interzice angajaților băncii, membrilor organelor de administrare și de supraveghere a băncilor, agenților Băncii Naționale a Bulgariei (BNB), angajaților și membrilor consiliului de administrație al Fondului de garantare a depozitelor, lichidatorilor, administratorilor temporari și administratorilor judiciari, precum și oricăror alte persoane care lucrează pentru o bancă să divulge sau să utilizeze în beneficiul lor personal sau în beneficiul membrilor familiilor lor informații care constituie secret bancar.

(2) Secretul bancar este reprezentat de faptele și împrejurările care afectează soldurile și operațiunile de conturi și depozite ale clienților băncii.

[…]

(5) Cu excepția BNB și în scopurile și în condițiile prevăzute la articolul 56, banca poate furniza informațiile menționate la alineatul (2) cu privire la clienții individuali numai:

1. cu acordul acestora;

2. în temeiul unei hotărâri a unei instanțe judecătorești, pronunțată în conformitate cu alineatele (6) și (7);

[…]

(6) Instanța poate dispune de asemenea divulgarea informațiilor menționate la alineatul (2) la cererea:

[…]

12. inspectorului general sau a unui inspector al [Inspecției judiciare].

(7) Judecătorul Rayonen sad [Tribunalul de Raion] se pronunță în camera de consiliu printr-o decizie motivată cu privire la cererea menționată la alineatul (6), în termen de cel mult 24 de ore de la primirea cererii, precizând perioada la care se referă informațiile menționate la alineatul (1). Decizia instanței nu este supusă niciunei căi de atac.

[…]”

4. Legea privind protecția datelor cu caracter personal

12. Articolul 17 din Zakon za zashtita na lichnite danni (Legea privind protecția datelor cu caracter personal) (DV nr. 1, 4 ianuarie 2002) prevede:

„(1) [Inspecția judiciară] supraveghează și controlează respectarea [RGPD], a prezentei legi și a actelor privind protecția datelor cu caracter personal, atunci când datele cu caracter personal sunt prelucrate de:

1. instanță în exercitarea funcțiilor sale de autoritate a puterii judiciare și

2. parchet și organele de urmărire penală în exercitarea funcțiilor lor de autorități ale puterii judiciare, în scopul prevenirii, depistării, cercetării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor.

[…]”

13. Articolul 39 alineatul (1) din această lege are următorul cuprins:

„În cazul încălcării drepturilor sale conferite de [RGPD] și de prezenta lege, persoana vizată poate contesta actele și acțiunile operatorului și ale persoanei împuternicite de operator în fața unei instanțe în conformitate cu procedura prevăzută de Codul de procedură administrativă.”

III. Situația de fapt aflată la originea litigiilor, procedura principală și întrebările preliminare

14. La 15 mai 2023, Inspektorat kam Visshia sadeben savet (Inspecția judiciară din cadrul Consiliului Judiciar Suprem, Bulgaria, denumită în continuare „Inspecția judiciară”) a sesizat Sofiyski rayonen sad (Tribunalul de Raion din Sofia, Bulgaria) cu o cerere de ridicare a secretului bancar referitor la averea mai multor magistrați și a membrilor familiilor acestora.

15. Instanța de trimitere consideră că trebuie să se verifice, în primul rând, dacă Inspecția judiciară dispune de competența de a o sesiza cu o cerere de ridicare a secretului bancar. În această privință, ea precizează că această autoritate, care a fost creată printr-un amendament din anul 2007 la Constituția bulgară, este compusă dintr-un inspector general al magistraturii și zece inspectori care sunt aleși de Parlamentul bulgar pentru o durată de cinci și, respectiv, de patru ani. În speță, mandatele inspectorului general și ale tuturor inspectorilor au ajuns la termen în anul 2020, fără ca Parlamentul să procedeze la alegerea unor noi membri.

16. Această instanță arată că, prin hotărârea din 27 septembrie 2022, Konstitutsionen sad (Curtea Constituțională, Bulgaria) a statuat că, atunci când mandatul membrilor Inspecției judiciare expiră, aceștia nu își încetează activitatea până la alegerea unor noi membri. În aceste condiții, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, din perspectiva dreptului Uniunii, prelungirea mandatelor acestor membri poate aduce atingere independenței autorității menționate, în măsura în care aceasta este abilitată să inițieze proceduri disciplinare împotriva judecătorilor. În cazul unui răspuns afirmativ, această instanță ar dori să cunoască criteriile care permit să se stabilească dacă o astfel de prelungire este admisibilă.

17. În al doilea rând, instanța de trimitere ridică problema rolului și a obligațiilor instanțelor naționale care încuviințează accesul Inspecției judiciare la datele cu caracter personal ale magistraților.

18. Cu privire la acest aspect, instanța menționată arată că, în anul 2019, pe site-ul internet al Inspecției judiciare au fost publicate date cu caracter personal referitoare la adresa mai multor magistrați și la identitatea membrilor familiei acestora. După ce a constatat că aceste date fuseseră difuzate în mod nelegal, Komisia za zashtita na lichnite danni (Comisia pentru protecția datelor cu caracter personal, Bulgaria) a aplicat Inspecției judiciare o amendă.

19. În acest context, instanța de trimitere ridică problema dacă, presupunând că RGPD este aplicabil, ea trebuie calificată drept operator în sensul articolului 4 punctul 7 din acest regulament. Mai precis, această instanță arată că, potrivit interpretării dreptului național care prevalează în Bulgaria, controlul său se limitează la a stabili dacă persoanele cu privire la care este solicitată ridicarea secretului bancar sunt supuse obligației de declarare prevăzute de Legea privind organizarea judiciară. Ea subliniază că, în cazul în care instanței sesizate cu o astfel de cerere i-ar fi aplicată calificarea drept operator, aceasta ar trebui să asigure securitatea datelor în temeiul articolelor 32-34 din RGPD.

20. Pe de altă parte, instanța menționată solicită să se stabilească dacă o autoritate judiciară care acordă unei entități statale acces la date care intră sub incidența secretului bancar poate fi considerată o autoritate de supraveghere în sensul articolului 51 din RGPD.

21. În sfârșit, potrivit instanței de trimitere, trebuie să se stabilească dacă, înainte de a încuviința accesul la date, autoritatea judiciară trebuie să se asigure cu privire la caracterul suficient al măsurilor adoptate de Inspecția judiciară pentru a asigura o prelucrare a datelor conformă cu legea. Această instanță ridică în special problema dacă, independent de calificarea sa drept operator sau autoritate de supraveghere, ea este obligată să efectueze din oficiu astfel de controale pentru a garanta protecția jurisdicțională efectivă prevăzută la articolul 79 din RGPD.

22. În aceste condiții, Sofiyski rayonen sad (Tribunalul de Raion din Sofia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf [TUE] coroborat cu articolul 47 alineatul (2) din [cartă] trebuie interpretat în sensul că prelungirea fără un termen clar definit a funcțiilor unei autorități care poate aplica sancțiuni disciplinare judecătorilor și care dispune de competența de a colecta date referitoare la averea acestora, după expirarea duratei stabilite de constituție a mandatului său, constituie în sine sau în anumite condiții o încălcare a obligației statelor membre de a garanta căi de atac efective pentru un control jurisdicțional independent? Dacă este permisă o asemenea prelungire a acestei competențe, care sunt condițiile pentru aceasta?

2) Articolul 2 alineatul (2) litera (a) din [RGPD] trebuie interpretat în sensul că divulgarea secretului bancar în scopul verificării averii magistraților, care este apoi făcută publică, constituie o activitate care nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii? Răspunsul este diferit în situația în care această activitate cuprinde și divulgarea datelor aparținând membrilor de familie ai magistraților, care nu au această calitate?

3) În cazul unui răspuns la a doua întrebare în sensul că dreptul Uniunii este aplicabil, articolul 4 punctul 7 din [RGPD] trebuie interpretat în sensul că o autoritate judiciară care încuviințează unui alte autorități publice accesul la datele privind soldul conturilor magistraților și ale membrilor de familie ai acestora stabilește scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal, având astfel calitatea de «operator» de prelucrare a datelor cu caracter personal?

4) În cazul unui răspuns la a doua întrebare în sensul că dreptul Uniunii este aplicabil și al unui răspuns negativ la a treia întrebare, articolul 51 din [RGPD] trebuie interpretat în sensul că o autoritate judiciară care încuviințează unei alte autorități publice accesul la datele privind soldul conturilor magistraților și ale membrilor de familie ai acestora răspunde pentru supravegherea [aplicării] acestui regulament și din acest motiv are calitatea de «autoritate de supraveghere» în raport cu aceste date?

5) În cazul unui răspuns la a doua întrebare în sensul că dreptul Uniunii este aplicabil și al unui răspuns afirmativ la a treia sau la a patra întrebare, articolul 32 alineatul (1) litera (b) din [RGPD] sau articolul 57 alineatul (1) litera (a) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că o autoritatea judiciară care încuviințează unei alte autorități publice accesul la datele privind soldul conturilor magistraților și ale membrilor de familie ai acestora este obligată, în cazul în care există date privind o încălcare anterioară a securității datelor cu caracter personal, săvârșită de autoritatea căreia urmează să i se încuviințeze accesul la date, să solicite informații privind măsurile adoptate pentru protecția datelor și să evalueze, în decizia privind încuviințarea accesului, caracterul adecvat al acestor măsuri?

6) În cazul unui răspuns la a doua întrebare în sensul că dreptul Uniunii este aplicabil și independent de răspunsurile la a treia sau la a patra întrebare, articolul 79 alineatul (1) din [RGPD] coroborat cu articolul 47 din [cartă] trebuie interpretat în sensul că, în situația în care dreptul național al unui stat membru prevede că anumite categorii de date pot fi divulgate numai cu încuviințarea instanței, instanța care ia respectiva decizie trebuie să garanteze din oficiu protecția persoanelor ale căror date sunt divulgate, obligând autoritatea care solicită accesul la date și despre care se știe că a săvârșit în trecut încălcări ale securității datelor cu caracter personal să îi pună la dispoziție informații cu privire la măsurile adoptate în conformitate cu articolul 33 alineatul (3) litera (d) din [RGPD] și cu privire la aplicarea efectivă a acestor măsuri?”

IV. Procedura în fața Curții

23. Inspecția judiciară, guvernele bulgar și polonez, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise.

V. Analiză

24. În conformitate cu cererea Curții, prezentele concluzii vizează prima, a treia și a șasea întrebare preliminară.

A. Cu privire la prima întrebare preliminară

25. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări sau unei practici naționale care permite membrilor Inspecției judiciare, care dispun de competențe în materia procedurilor disciplinare împotriva judecătorilor și a procurorilor, continuarea activității după expirarea duratei legale a mandatului lor. În cadrul observațiilor scrise, guvernele bulgar și polonez, precum și Inspecția judiciară au concluzionat în sensul necompetenței Curții de a se pronunța cu privire la respectiva întrebare și în sensul inadmisibilității sale. În plus, trebuie amintit că, în temeiul unei jurisprudențe constante, Curtea însăși este îndreptățită să analizeze condițiile în care este sesizată de instanța națională în scopul de a verifica propria competență sau admisibilitatea cererii cu care este sesizată [3].

1. Cu privire la competență

26. Potrivit unei jurisprudențe consacrate, Curtea nu este competentă să răspundă la o întrebare adresată cu titlu preliminar atunci când este evident că dispoziția din dreptul Uniunii supusă interpretării Curții nu este aplicabilă [4]. Atunci când o situație juridică nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, Curtea nu este competentă să o examineze, iar dispozițiile eventual invocate ale cartei nu pot constitui, prin ele însele, temeiul acestei competențe [5].

[3] Hotărârea din 22 martie 2022, Prokurator Generalny (Camera disciplinară a Curții Supreme – Numire) (C-508/19, EU:C:2022:201, punctul 59).

[4] Hotărârea din 24 februarie 2022, Viva Telecom Bulgaria (C-257/20, EU:C:2022:125, punctul 123).

[5] Ordonanța din 18 aprilie 2023, Vantage Logistics (C-200/22, EU:C:2023:337, punctul 27).

27. În primul rând, în ceea ce privește aplicarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, trebuie amintit că, potrivit acestei dispoziții, statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura justițiabililor respectarea dreptului lor la protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii. Astfel, statelor membre le revine obligația de a prevedea un sistem de căi de atac și de proceduri care să asigure un control jurisdicțional efectiv în domeniile menționate. Din jurisprudența Curții reiese că, în ceea ce privește domeniul de aplicare al articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, dispoziția menționată vizează „domeniile reglementate de dreptul Uniunii”, independent de situația în care statele membre pun în aplicare acest drept, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă [6].

28. Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE are printre altele vocația de a se aplica în privința oricărei instanțe naționale susceptibile să se pronunțe, în calitate de instanță, cu privire la chestiuni privind aplicarea sau interpretarea dreptului Uniunii și care intră astfel în domeniile reglementate de acest drept. Or, aceasta pare să fie situația instanței de trimitere, care poate în fapt să fie chemată, în calitatea ei de instanță de drept comun bulgară, să statueze cu privire la chestiuni legate de aplicarea sau de interpretarea dreptului Uniunii și care face parte, în calitatea de „instanță”, în sensul definit de acest drept, din sistemul bulgar de căi de atac în „domeniile reglementate de dreptul Uniunii”, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, astfel încât această instanță trebuie să îndeplinească cerințele unei protecții jurisdicționale efective. Pe de altă parte, trebuie amintit că, după cum arată guvernul polonez, deși organizarea justiției în statele membre intră în competența acestora din urmă, totuși, în exercitarea acestei competențe, statele membre sunt ținute să respecte obligațiile care decurg pentru ele din dreptul Uniunii și în special din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE [7].

29. Din cererile de decizie preliminară rezultă că instanța de trimitere a fost sesizată de membri ai Inspecției judiciare, al căror mandat expirase de mai mulți ani, cu o cerere de încuviințare a ridicării secretului bancar privind datele referitoare la conturile bancare ale mai multor magistrați și ale membrilor familiilor lor. Instanța menționată consideră că, ținând seama de misiunile și de atribuțiile acestui organ în materie disciplinară, o astfel de situație, a cărei legalitate a fost confirmată de Konstitutsionen sad (Curtea Constituțională), este de natură să ridice întrebări în ceea ce privește cerința de independență a sistemului judiciar al statelor membre impusă de dreptul Uniunii, ceea ce justifică întrebările adresate Curții. Or, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE are vocația de a se aplica în contextul unei proceduri care ridică problema conformității cu dreptul Uniunii a unei reglementări sau a unei practici naționale care poate afecta independența judecătorilor. Trebuie subliniat, în această privință, că revine oricărui stat membru, în temeiul articolului menționat mai sus, sarcina de a asigura că regimul disciplinar aplicabil judecătorilor instanțelor naționale care fac parte din sistemul lor de

[6] Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny (C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctele 32 și 33).

[7] A se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny (C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctele 34-36). Subliniem că în mai multe hotărâri recente care au ridicat problema competenței Curții de a răspunde la o întrebare referitoare la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE [Hotărârea din 9 ianuarie 2024, G. și alții (Numirea judecătorilor de drept comun în Polonia) (C-181/21 și C-269/21, EU:C:2024:1, punctul 57), Hotărârea din 11 aprilie 2024, Sapira și alții (C-114/23, C-115/23, C-132/23 și C-160/23, EU:C:2024:290, punctul 26), și Hotărârea din 18 aprilie 2024, OT și alții (Desființarea unei instanțe) (C-634/22, EU:C:2024:340, punctul 24)], s-a concluzionat în sens afirmativ numai în temeiul acestei din urmă considerații referitoare la organizarea justiției, fără a se face referire la domeniul de aplicare al acestei dispoziții și cu condiția ca instanța națională vizată de cauză să se poată pronunța, în calitate de instanță, cu privire la chestiuni privind aplicarea sau interpretarea dreptului Uniunii și care intră astfel în domeniile reglementate de acest drept [Hotărârea din 24 iunie 2019, Comisia/Polonia (Independența Curții Supreme) (C-619/18, EU:C:2019:531, punctul 51)].

căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii respectă principiul independenței judecătorilor, prevăzând printre altele intervenția unor entități care îndeplinesc ele însele garanțiile inerente unei protecții jurisdicționale efective [8].

30. Menționăm că Inspecția judiciară arată că, contrar celor indicate de instanța de trimitere, datele referitoare la conturile bancare ale magistraților în cauză, care fac obiectul procedurii principale, nu sunt utilizate în cadrul competențelor sale de raportare în vederea angajării răspunderii disciplinare a acestora și că ea nu dispune de competența de a aplica o sancțiune disciplinară și nici de aceea de a iniția o procedură de aceeași natură, această din urmă observație fiind de asemenea formulată de guvernul bulgar și de Comisie. În această privință, trebuie amintit că, în cadrul repartizării competențelor între instanțele Uniunii și cele naționale, Curtea trebuie să ia în considerare contextul factual și normativ în care se înscriu întrebările preliminare, așa cum este definit în deciziile de trimitere. Astfel, examinarea unei trimiteri preliminare nu poate fi efectuată în raport cu interpretarea dreptului național invocată de o parte din litigiul principal sau de guvernul unui stat membru [9].

31. Este cert că deciziile de trimitere prezintă o contradicție intrinsecă în ceea ce privește, și numai cu privire la acest aspect, întinderea atribuțiilor Inspecției judiciare în domeniul procedurilor disciplinare îndreptate împotriva magistraților. Astfel, deși Sofiyski rayonen sad (Tribunalul de Raion din Sofia) evocă, în cadrul primei întrebări preliminare, competența Inspecției judiciare de a aplica sancțiuni disciplinare împotriva judecătorilor, acesta citează de asemenea articolul 54 alineatul (1) punctele 5 și 6 din Legea privind organizarea judiciară, potrivit căruia Inspecția judiciară „alertează” în cazul unor încălcări colegiul competent al Consiliului Judiciar Suprem (denumit în continuare „CJS”) și „propune” astfel de sancțiuni și menționează „competența acesteia de semnalare în materie disciplinară” [10], competență descrisă efectiv de acest organ și de guvernul bulgar în observațiile lor. Prin urmare, se poate reține cu certitudine că Inspecția judiciară dispune de o competență în materia procedurilor disciplinare privind magistrații bulgari, și anume cel puțin aceea de a propune inițierea unei proceduri disciplinare în raport cu faptele constatate cu ocazia controalelor pe care le-a efectuat, Curtea trebuind, pe de altă parte, să se limiteze la conținutul deciziilor de trimitere privind posibilele urmări disciplinare [11] ale verificării datelor bancare obținute după ridicarea secretului bancar [12].

[8] A se vedea în acest sens Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblika (C-896/19, EU:C:2021:311, punctul 39), și Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596, punctele 80 și 164).

[9] A se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2020, Nelson Antunes da Cunha (C-627/18, EU:C:2020:321, punctul 38), și Hotărârea din 8 mai 2024, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” (Asociații de magistrați) (C-53/23, EU:C:2024:388, punctul 31).

[10] A se vedea punctele 20 și 48 din decizia de trimitere în cauza C-332/23.

[11] În raportul Comisiei privind statul de drept în Bulgaria din data de 5 iulie 2023 se menționează că, din cele douăsprezece controale de integritate efectuate de Inspecția judiciară în anul 2022, trei au condus la o „procedură disciplinară”.

[12] În orice caz și potrivit propriilor indicații ale Inspecției judiciare, verificarea declarațiilor de avere ale judecătorilor ține de politica de combatere a corupției, obiectivul colectării datelor bancare fiind de a efectua un control de conformitate între bunurile declarate de magistrați și elementele înscrise, declarate și certificate în registrele publice. Potrivit articolului 3 din Zakon za protivodeystvie na koruptsiata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushestvo (Legea privind combaterea corupției și confiscarea bunurilor dobândite ilegal) (DV nr. 7 din 19 ianuarie 2018, cu ultimele modificări, DV nr. 104 din 30 decembrie 2022), această combatere se efectuează printre altele prin declararea bunurilor și a intereselor, prin controlul acestei declarații, prin constatarea unui conflict de interese și prin impunerea de „sancțiuni”, precum și prin publicarea numelor persoanelor care nu au depus declarații sau ale căror declarații au fost considerate neconforme, precum și numele persoanelor pentru care a fost identificat un conflict de interese. Chiar presupunând că eventualele încălcări constatate referitoare la declararea intereselor nu pot caracteriza abateri disciplinare împotriva magistraților în cauză, așa cum pretinde Inspecția judiciară, punerea în aplicare a unor astfel de norme poate avea un impact însemnat atât asupra desfășurării carierei judecătorilor, cât și asupra condițiilor lor de viață, ceea ce justifică aplicarea, *mutatis mutandis*, a articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, din care decurge cerința de independență a judecătorilor [a se vedea prin analogie Hotărârea din 5 iunie 2023, Comisia/Polonia (Independența și viața privată a judecătorilor) (C-204/21, EU:C:2023:442, punctele 95-97)].

32. În ceea ce privește, în al doilea rând, articolul 47 din cartă, trebuie subliniat că recunoașterea dreptului la o cale de atac efectivă, într-un anumit caz, presupune ca persoana care îl invocă să se prevaleze de drepturi sau de libertăți garantate de dreptul Uniunii sau ca această persoană să facă obiectul unei urmăriri penale care să constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă. Or, este cert că procedura principală, pe de o parte, nu are o natură contradictorie, în sensul că persoanele ale căror date fac obiectul cererii de încuviințare a accesului nu participă la aceasta și, prin urmare, nu pot invoca încălcarea vreunui drept și, pe de altă parte, nu corespunde exercitării unei urmăriri penale desfășurate împotriva acestor persoane care să constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii. În aceste condiții, articolul 47 din cartă nu este, ca atare, aplicabil în cauza principală. Cu toate acestea, din moment ce articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE impune tuturor statelor membre să stabilească căile de atac necesare pentru a asigura, în domeniile reglementate de dreptul Uniunii, o protecție jurisdicțională efectivă, în sensul, printre altele, al articolului 47 din cartă, această din urmă dispoziție trebuie să fie luată în considerare în mod corespunzător în vederea interpretării acestui articol [13].

2. Cu privire la admisibilitate

33. Trebuie arătat că, contrar susținerilor Inspecției judiciare, cerințele articolului 94 din Regulamentul de procedură al Curții, în special cele prevăzute la litera (c) a acestui articol, sunt respectate în speță. Astfel, deciziile de trimitere cuprind indicații suficiente pentru a permite Curții să înțeleagă motivele pentru care instanța de trimitere solicită o interpretare a articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și a articolului 47 din cartă în vederea soluționării litigiilor principale. Prin intermediul primei întrebări, această instanță solicită în esență să se stabilească dacă dispozițiile menționate se opun unei reglementări naționale de rang constituțional, astfel cum a fost interpretată de Konstitutsionen sad (Curtea Constituțională), în temeiul căreia membrii Inspecției judiciare sunt menținuți în funcție după încheierea duratei legale a mandatului lor. Instanța de trimitere urmărește, procedând astfel, să fie lămurită cu privire la o problemă de natură procedurală care trebuie soluționată de ea *in limine litis*, întrucât privește legalitatea sesizării sale de către o entitate care acționează în afara cadrului legal ce definește funcționarea sa și, prin urmare, cu privire la însăși competența instanței menționate de a judeca cererea formulată de această entitate. Or, după cum rezultă din jurisprudența Curții, întrebările preliminare care urmăresc astfel să permită unei instanțe de trimitere să soluționeze *in limine litis* dificultăți de ordin procedural precum cele aferente propriei competențe de a judeca o cauză pendinte în fața sa ori chiar cele aferente efectelor juridice care trebuie sau nu trebuie recunoscute unei hotărâri judecătorești ce ar putea împiedica examinarea în continuare a unei astfel de cauze de către instanța menționată sunt admisibile în temeiul articolului 267 TFUE [14].

34. Cu toate acestea, necesitatea, în sensul articolului 267 TFUE, a interpretării preliminare solicitate din partea Curții presupune ca instanța de trimitere să poată deduce consecințele acestei interpretări apreciind, în lumina acesteia, legalitatea actului de sesizare care o vizează și, dacă este cazul, declarându-l nelegal. În speță, deși din deciziile de trimitere nu reiese că, în temeiul normelor de drept național, această instanță ar putea acționa în acest mod, conținutul observațiilor guvernului bulgar lasă să se înțeleagă că aceasta ar putea fi situația. Astfel, se precizează că, în cadrul controlului pe care trebuie să îl efectueze în temeiul Legii privind

[13] A se vedea în acest sens Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale) (C-430/21, EU:C:2022:99, punctele 34-37).

[14] Hotărârea din 13 iulie 2023, YP și alții (Ridicarea imunității unui judecător și suspendarea sa din funcție) (C-615/20 și C-671/20, EU:C:2023:562, punctul 47, precum și jurisprudența citată).

instituțiile de credit, instanța competentă trebuie să verifice dacă cererea de ridicare a secretului bancar provine într-adevăr de la o autoritate publică sau de la un organism public abilitat în acest scop și, așadar, în cauza principală, dacă cererea provine de la inspectorul-șef sau de la inspectorii Inspecției judiciare. O asemenea precizare cu privire la natura atribuțiilor instanței competente este de natură să confirme că aceasta din urmă ar putea lua în considerare eventualul răspuns al Curții la prima sa întrebare preliminară și că interpretarea dispozițiilor dreptului Uniunii solicitată în aceasta răspunde unei nevoi obiective legate de o decizie pe care instanța de trimitere ar putea să o ia în cauza principală [15].

3. Cu privire la fond

a) Observații introductive

35. Astfel cum rezultă din jurisprudența Curții, cerința de independență a instanțelor care rezultă din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE impune ca normele care guvernează regimul disciplinar al judecătorilor să prevadă garanțiile necesare pentru a evita orice risc de utilizare a unui astfel de regim ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare. În această privință, adoptarea unor norme care definesc printre altele atât comportamentele ce constituie abateri disciplinare, cât și sancțiunile aplicabile în mod concret, care prevăd intervenția unei autorități independente în conformitate cu o procedură care garantează pe deplin drepturile consacrate la articolele 47 și 48 din cartă, în special dreptul la apărare, și care consacră posibilitatea de a contesta în justiție deciziile organelor disciplinare constituie un ansamblu de garanții esențiale pentru prezervarea independenței puterii judecătorești. În plus, întrucât perspectiva inițierii unei cercetări disciplinare este în sine susceptibilă să exercite o presiune asupra celor care au sarcina de a judeca, este esențial ca organul competent să efectueze cercetările și să exercite acțiunea disciplinară, inclusiv propunând inițierea unei proceduri de această natură, să acționeze în cadrul exercitării misiunilor sale în mod obiectiv și imparțial și, în acest scop, să fie la adăpost de orice influență exterioară [16].

36. În speță, instanța de trimitere are îndoieli cu privire la conformitatea cu principiul independenței judecătorilor consacrat la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE a normelor și a unei practici naționale care permit continuarea activității membrilor Inspecției judiciare după încheierea duratei legale a mandatului lor prevăzute de Constituția bulgară, din perspectiva întinderii misiunilor și a competențelor acestui organ. După cum reiese din cererile de decizie preliminară, această instanță ridică problema riscului într-o astfel de situație al unei influențe exterioare asupra activităților Inspecției judiciare sau al unei presiuni nejustificate exercitate de aceasta asupra puterii judecătorești.

37. Ca și în cazul prelungirii exercitării funcțiilor judiciare peste vârsta normală de pensionare [17], considerăm că numai statele membre sunt competente să decidă dacă autorizează sau nu o prelungire a mandatelor expirate ale membrilor unui organ constituțional însărcinat să controleze activitatea puterii judecătorești, să aprecieze integritatea magistraților și a eventualelor conflicte de interese ale acestora și, dacă este cazul, să propună CJS inițierea unor proceduri disciplinare împotriva acestora din urmă. Cu toate acestea, în alegerea modelelor lor constituționale, statele membre sunt ținute să se conformeze printre altele cerinței de

[15] A se vedea în acest sens Hotărârea din 9 ianuarie 2024, G și alții (Numirea judecătorilor de drept comun în Polonia) (C-181/21 și C-269/21, EU:C:2024:1, punctele 69-72).

[16] A se vedea în acest sens Hotărârea din 11 mai 2023, Inspecția Judiciară (C-817/21, EU:C:2023:391, punctele 48 și 49).

[17] Hotărârea din 24 iunie 2019, Comisia/Polonia (Independența Curții Supreme) (C-619/18, EU:C:2019:531, punctul 110).

independență a instanțelor care decurge din articolul 2 și din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE. Acestea sunt, așadar, obligate să asigure evitarea oricărui regres, în raport cu această valoare a statului de drept, al legislației lor în materie de organizare a justiției, abținându-se să adopte norme care ar aduce atingere independenței judecătorilor [18].

38. Considerăm, în această privință, că o prelungire a duratei mandatelor membrilor unui corp de inspecție a magistraților dictată de un motiv de interes general întemeiat pe continuitatea instituțională necesară nu este, ca atare, suficientă pentru a concluziona în sensul existenței unei atingeri aduse principiului independenței menționat mai sus [19], cu atât mai mult cu cât agenții unui asemenea organ sunt chemați nu să soluționeze litigii în calitate de judecători, ci să efectueze cercetări și să propună inițierea unor proceduri disciplinare, astfel încât aceștia nu trebuie să îndeplinească în mod necesar toate cerințele de independență și de imparțialitate aplicabile judecătorilor [20].

39. Cu toate acestea, prelungirea mandatelor expirate ale membrilor Inspecției judiciare ca urmare a blocării procesului electiv de numire a succesorilor lor a avut loc într-un cadru normativ special. Pe lângă lipsa oricărui temei juridic (atât în ceea ce privește principiul prelungirii, cât și durata acesteia [21]), trebuie subliniat faptul că inspectorul-șef și inspectorii pot fi realeși, „dar nu pentru două mandate consecutive”, și că, în exercitarea funcțiilor lor, aceștia „se supun numai legii”. Rezultă, așadar, că a intervenit o prelungire a mandatelor membrilor unui organ constituțional a cărei legitimitate, întemeiată pe o alegere inițială pentru mandate cu durată determinată, nu se mai întemeiază decât pe un cadru statutar și pe respectarea principiului legalității, chiar dacă nu sunt prevăzute nici continuitatea până la încetarea situației de împiedicare și nici măcar o reînnoire imediată a acestor mandate. În plus, problema legitimității Inspecției judiciare astfel ridicată, care trimite la încrederea corpului social în activitatea organului în cauză și la acceptarea deciziilor sale, are o importanță deosebită având în vedere modul de sesizare a acestuia, Inspecția judiciară putând să acționeze din oficiu, dar și „la inițiativa cetățenilor” sau a autorităților publice, „inclusiv a judecătorilor” [22]. În aceste împrejurări, prelungirea *de facto et sine die* a mandatelor membrilor Inspecției judiciare poate genera, în opinia noastră, preocupări legitime în ceea ce privește utilizarea prerogativelor și a funcțiilor acestui organ ca instrument de presiune asupra activității judiciare sau de control politic al acestei activități [23].

40. Revine în cele din urmă instanței de trimitere sarcina de a se pronunța cu privire la acest aspect după ce va fi efectuat aprecierile necesare în acest scop. Astfel, trebuie amintit că articolul 267 TFUE nu abilitează Curtea să aplice normele dreptului Uniunii la o speță determinată, ci numai să se pronunțe cu privire la interpretarea tratatelor și a actelor adoptate de instituțiile Uniunii. Cu toate acestea, conform unei jurisprudențe constante, în cadrul cooperării judiciare create prin articolul 267 TFUE, Curtea, plecând de la elementele dosarului, poate furniza instanței naționale elementele de interpretare a dreptului Uniunii care ar putea să îi fie

[18] Hotărârea din 5 iunie 2023, Comisia/Polonia (Independența și viața privată a judecătorilor) (C-204/21, EU:C:2023:442, punctul 74).

[19] A se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 203). Trebuie subliniat că litigiile principale se deosebesc de cel în care s-a pronunțat această hotărâre, care privește un simplu interimat individual prevăzut în mod expres de legislația aplicabilă, inclusiv pentru limita sa temporală, fără o indicație sau o întrebare din partea instanței de trimitere referitoare la incidența duratei prelungirii mandatului în cauză din perspectiva cerinței de independență și de imparțialitate a judecătorilor și a procurorilor.

[20] A se vedea în acest sens Hotărârea din 11 mai 2023, Inspecția Judiciară (C-817/21, EU:C:2023:391, punctul 55).

[21] Cu titlu de exemplu, amintim că, potrivit articolului 5 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, „cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 6, judecătorul își continuă activitatea până la preluarea funcției de către succesorul său”.

[22] Articolul 132a din Constituția bulgară.

[23] A se vedea prin analogie Hotărârea din 24 iunie 2019, Comisia/Polonia (Independența Curții Supreme) (C-619/18, EU:C:2019:531, punctul 78), precum și Hotărârea din 11 mai 2023, Inspecția Judiciară (C-817/21, EU:C:2023:391, punctul 57).

utile în aprecierea efectelor uneia sau ale alteia dintre dispozițiile acestuia. În această privință, instanța de trimitere va trebui să aprecieze riscurile legate de prelungirea mandatelor membrilor Inspecției judiciare din perspectiva cerinței de independență a judecătorilor și a procurorilor, ținând seama de reglementarea în discuție în litigiile principale ca atare și în contextul său de fapt și de drept național [24].

41. În ceea ce privește reglementarea în discuție în litigiile principale [25] și în măsura în care instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe cu privire la efectele continuării activităților Inspecției judiciare după încheierea mandatelor membrilor săi, din perspectiva cerinței de independență a judecătorilor, este necesar să se verifice dacă normele care reglementează organizarea și funcționarea acestui organ sunt concepute astfel încât să nu poată da naștere, în percepția justițiabililor, niciunei îndoieli legitime cu privire la utilizarea prerogativelor și a funcțiilor organului menționat ca instrument de presiune asupra activității judiciare sau de control politic al acestei activități. Astfel, aceste norme sunt, în general, susceptibile să afecteze în mod direct practica organului menționat și, prin urmare, să prevină sau, dimpotrivă, să favorizeze exercitarea unor acțiuni disciplinare având ca obiect sau ca efect exercitarea unei presiuni asupra celor care au sarcina de a judeca sau asigurarea unui control politic al activității lor [26].

b) Cu privire la modul de numire și la atribuțiile membrilor Inspecției judiciare

42. Este cert, în primul rând, că condițiile de numire a membrilor Inspecției judiciare reflectă o legătură directă cu puterea legislativă, aceștia din urmă fiind aleși de parlamentari cu o majoritate de două treimi. Această cerință a unei majorități calificate are ca scop atenuarea riscului de politizare a numirilor și, așadar, a Inspecției judiciare, în sensul că o astfel de majoritate necesită, în principiu, o depășire a intereselor părtinitoare și, prin urmare, o alegere consensuală a unor personalități recunoscute din punct de vedere profesional. O abordare mai pragmatică conduce la concluzia că eficacitatea acestui mecanism, destinat să garanteze neutralitatea politică a titularilor de funcții publice, este relativă, întrucât depinde de contextul politic al fiecărei țări.

43. În această privință, din informațiile de care dispune Curtea reiese că procesul de numire a inspectorilor, în legătură cu prerogativele lor față de puterea judecătorească, constituie o sursă de preocupare atât pentru Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept (denumită „Comisia de la Veneția”), cât și pentru Comisie [27]. Prima numită indică astfel că majoritatea de două treimi, în contextul bulgar, este obținută adesea datorită repartizării „cotelor” în cadrul unor negocieri politice secrete, ceea ce înseamnă că, în ultimă instanță, fiecare inspector poate avea anumite obligații politice față de unul sau altul dintre partide [28]. În ceea ce privește Comisia, aceasta a subliniat dificultățile legate de procedura de selecție a candidaților, subliniind, în raportul său privind statul de drept în Bulgaria pentru anul 2020, faptul că Inspecția judiciară a prezentat ea însăși o propunere de modificare a Legii privind organizarea judiciară, solicitând ca inspectorul-șef și inspectorii să fie propuși de alte organe, precum plenul Varhoven kasatsionen sad (Curtea Supremă de Casație) și plenul Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă

[24] A se vedea prin analogie Hotărârea din 11 mai 2023, Inspecția Judiciară (C-817/21, EU:C:2023:391, punctele 58 și 59).

[25] Trebuie subliniat că atât guvernul bulgar, cât și Inspecția judiciară au indicat în mod clar că reglementarea în discuție în litigiul principal a rămas neschimbată de la expirarea mandatelor membrilor acesteia din urmă.

[26] A se vedea în acest sens Hotărârea din 11 mai 2023, Inspecția Judiciară (C-817/21, EU:C:2023:391, punctele 50 și 51).

[27] În observațiile sale, Comisia face trimitere în mai multe rânduri la rapoartele sale anuale privind statul de drept în Bulgaria, precum și la diferite avize ale Comisiei de la Veneția.

[28] Avizul Comisiei de la Veneția [CDL-AD (2017) 018, punctul 58]. Aceasta din urmă precizează de asemenea că mecanismul majorității calificate este lipsit de eficiență atunci când partidul guvernului are deja numărul necesar de voturi pentru a atinge singur această majoritate.

Supremă) sau adunările generale ale magistraților și ale organizațiilor profesionale mai degrabă decât de membrii Parlamentului [29]. În raportul său referitor la anul 2023, Comisia a subliniat lipsa oricărui progres cu privire la adoptarea reformelor legislative care vizează îmbunătățirea funcționării Inspecției judiciare și evitarea riscului de influență politică, în special prin asocierea organelor judiciare la selectarea membrilor acesteia.

44. În al doilea rând, din articolul 132a alineatul (6) din Constituția bulgară rezultă că misiunea Inspecției judiciare, care acționează în urma unor semnalări, dar și din oficiu, este în mod obiectiv foarte extinsă [30]. Într-un context marcat de existența a numeroase mecanisme de control al judecătorilor bulgari, Comisia de la Veneția arată că prerogativele Inspecției judiciare sunt definite în mod general și imprecis și se suprapun adesea cu cele ale CJS, cu riscul de încălcare și de deplasare a puterii reale a celui de al doilea organ către primul. Aceasta subliniază că, pe lângă competențele sale de cercetare, Inspecția judiciară are capacitatea de a efectua o filtrare a cazurilor disciplinare prin clasarea definitivă a „alertelor” care îi sunt adresate în legătură cu un pretins comportament culpabil al unui magistrat [31].

c) Cu privire la riscul de influență exterioară

45. Este important să se ridice problema garanțiilor eventual prevăzute de reglementarea în discuție în litigiile principale pentru a garanta impenetrabilitatea membrilor Inspecției judiciare față de elemente exterioare, în special influențe directe sau indirecte ale puterilor legislativă și executivă, susceptibile să orienteze deciziile acestora. Astfel cum s-a arătat, în exercitarea funcțiilor lor, inspectorul-șef și inspectorii sunt „independenți și se supun numai legii” în temeiul articolului 132a din Constituția bulgară. Se mai poate menționa că Inspecția judiciară examinează proiectul de buget al puterii judecătorești pentru partea care o privește și îl supune CJS [32]. Guvernul bulgar și Inspecția judiciară subliniază, de comun acord, că nu există niciun mecanism juridic care să permită vreunei puteri statale, în special puterii legislative aflate la originea numirilor, să influențeze activitățile Inspecției judiciare și în special pe cele privind controlul declarațiilor de avere ale judecătorilor. În conformitate cu articolul 57 din Legea privind organizarea judiciară, controalele prevăzute în cadrul unui program anual sunt efectuate de echipe stabilite prin tragere la sorți și, în ceea ce privește cele realizate în urma unei alerte, inspectorul și experții care îl asistă sunt de asemenea stabiliți aleatoriu. Sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, rezultă că Inspecția judiciară beneficiază, în cadrul organizării constituționale bulgare, de un anumit grad de autonomie organizațională, funcțională și financiară de natură să prevină influențele politice directe sau indirecte asupra membrilor săi.

46. Trebuie totuși arătat că, potrivit indicațiilor din deciziile de trimitere, membrii Inspecției judiciare pot face obiectul unei revocări [33]. În avizul Comisiei de la Veneția [CDL-AD (2017) 018, punctele 58-60] se menționează că reglementarea națională prevede că inspectorii, ca și judecătorii, pot fi revocați înainte de sfârșitul mandatului lor pentru „o încălcare gravă sau o

[29] În Avizul său [CDL-AD (2017) 018, punctul 59], Comisia de la Veneția recomandă să se acorde camerelor CJS competența de a propune un anumit număr de candidați pentru a fi numiți de către Parlament în vederea creșterii neutralității politice a inspectorilor.

[30] Astfel cum rezumă Comisia de la Veneția în Avizul său [CDL-AD (2017) 018, punctul 55], acest organ este competent să examineze practic toate aspectele activităților instanțelor, parchetelor, judecătorilor și procurorilor, și anume organizarea internă și modalitățile de lucru, coerența jurisprudenței, situația financiară a magistraților, averea acestora, comportamentul lor în sfera privată.

[31] Avizul Comisiei de la Veneția [CDL-AD (2017) 018, punctele 54 și 61-66]. Se precizează că evaluările efectuate de CJS și controalele efectuate de Inspecția judiciară privesc practic aceleași elemente și nu fac parte dintr-o procedură secvențială unică. Există o suprapunere între inspecții, evaluări și proceduri disciplinare, situație care justifică o revizuire legislativă, astfel încât competențele Inspecției judiciare să nu încalce mandatul constituțional al CJS.

[32] Articolul 54 din Legea privind organizarea judiciară.

[33] Articolul 132a alineatul (10) din Constituția bulgară.

încălcare sistematică a obligațiilor oficiale, precum și pentru acțiuni care aduc atingere prestigiului puterii judecătorești”. Propunerea de revocare poate fi introdusă de o cincime dintre deputații Adunării Naționale sau de plenul CJS. Deși această reglementare poate fi înțeleasă în sensul că atribuie Adunării Naționale bulgare decizia finală, Comisia de la Veneția consideră că o asemenea decizie ar trebui să intre în sfera prerogativelor CSJ [34].

d) Cu privire la riscul de abuz de putere

47. Pentru a preveni apariția sau persistența unor abuzuri de putere din partea membrilor Inspecției judiciare, trebuie luate în considerare garanțiile eventual prevăzute de reglementarea în discuție în litigiile principale [35]. În această privință, constatarea prealabilă a unei anumite autonomii instituționale a Inspecției judiciare, deși este pozitivă în ceea ce privește protejarea de influențele directe sau indirecte, face necesară existența unei încadrări a activităților acestui organ ținând seama de natura sa, de întinderea misiunii sale și de prerogativele sale.

48. Din dosarul prezentat Curții reiese că, în temeiul reglementării în discuție în litigiile principale, Inspecția judiciară este supusă unei obligații de transparență [36] și că, în ceea ce privește în special activitatea de control al averii judecătorilor, rezultă, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, că exercitarea acesteia este reglementată de mai multe dispoziții. Reglementarea națională impune Inspecției judiciare să publice, pe site-ul său internet, declarațiile tuturor magistraților, precum și o listă a persoanelor care nu și-au depus declarația în termenele stabilite, această listă trebuind să fie eliminată de pe site la sfârșitul anului calendaristic la care se referă [37]. În ceea ce privește controalele privind integritatea și posibila existență a conflictelor de interese, procedura de verificare a declarațiilor de avere ale judecătorilor se încadrează într-un termen de șase luni. Deși Inspecția judiciară are efectiv prerogativa de a solicita instanței competente ridicarea secretului bancar pentru a obține informații cu privire la activele și la mișcările din conturile bancare ale magistraților, aceasta se întâmplă în ipoteza în care aceștia din urmă au refuzat accesul la datele respective și, în plus, legea prevede în mod explicit că verificarea se efectuează prin compararea faptelor declarate cu informațiile obținute [38].

49. Comisia de la Veneția, pe de o parte, și-a exprimat totuși regretul cu privire la insuficiența preciziei reglementării referitoare la desfășurarea controalelor și la prerogativele Inspecției judiciare, care a condus, după cum s-a menționat, la o suprapunere cu competențele CJS și, pe de altă parte, a recomandat eliminarea caracterului nelimitat al competențelor de cercetare ale inspectorilor și supunerea acestora controlului unei autorități independente, de exemplu

[34] În Hotărârea din 16 iulie 2020, Governo della Repubblica italiana (Statutul judecătorilor de pace italieni) (C-658/18, EU:C:2020:572, punctele 48 și 49), Curtea a statuat că principiul inamovibilității, a cărui importanță cardinală trebuie subliniată, impune în special ca judecătorii să poată rămâne în funcție cât timp nu au împlinit vârsta obligatorie de pensionare sau până la expirarea mandatului lor, atunci când acesta are o durată determinată. Fără a avea un caracter total absolut, principiul menționat nu poate face obiectul unor excepții decât cu condiția ca motive legitime și imperative să justifice aceasta, cu respectarea principiului proporționalității. Curtea a considerat de asemenea că garanția inamovibilității impune astfel ca situațiile de revocare a membrilor unei instanțe să fie stabilite printr-o reglementare specifică, prin intermediul unor dispoziții legislative exprese care să ofere garanții care să le depășească pe cele prevăzute de normele generale de drept administrativ și de drept al muncii aplicabile în cazul revocării abuzive. Fără să se poată face trimitere la principiul inamovibilității, acest raționament s-ar putea impune totuși membrilor unui organ constituțional a cărui activitate este legată de exercitarea și de integritatea puterii judecătorești.

[35] A se vedea prin analogie Hotărârea din 11 mai 2023, Inspecția Judiciară (C-817/21, EU:C:2023:391, punctul 60).

[36] Acest organ trebuie să prezinte în fiecare an un raport de activitate pe care îl supune plenului CJS și să furnizeze informații publice cu privire la activitățile sale, publicând printre altele raportul său anual de activitate pe site-ul său internet [articolul 132a alineatele (8) și (9) din Constituția bulgară și articolul 54 alineatele (12) și (14) din Legea privind organizarea judiciară).

[37] Articolul 175c din Legea privind organizarea judiciară.

[38] Articolul 175e alineatul (6) și articolul 175f alineatul (1) din Legea privind organizarea judiciară. Informațiile astfel obținute nu fac obiectul unei publicări, potrivit indicațiilor furnizate de Inspecția judiciară, ai cărui membri sunt, de altfel, supuși unei obligații de confidențialitate în temeiul articolului 20 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal.

CJS [39]. Aceasta a evidențiat în mod specific rolul important al inspectorului-șef, care adoptă un decret de stabilire a procedurii de inspecție și furnizează orientări organizaționale și metodologice globale pentru funcționarea Inspecției judiciare, și anume competența de a adopta norme cu caracter general pe care Comisia de la Veneția o recomandă să fie încredințată unei alte entități. Se subliniază că inspectorul-șef are dreptul de a dispune inspecții extraordinare, motivate de plângerile formulate de particulari împotriva judecătorilor și care se adaugă celor programate anual, și de a defini obiectul și termenele acestora. În plus, inspectorul-șef poate „să exercite un control asupra activității inspectorilor” în cazuri specifice și reiese, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, că acesta reprezintă o instanță de apel în privința inspectorilor, cu competența de a reforma sau de a modifica „rapoartele de inspecție” în urma obiecțiilor judecătorului controlat care îi sunt adresate [40].

50. Amintim în această privință că concentrarea unor prerogative importante în mâinile directorului unui organ competent să efectueze cercetările și să exercite acțiunea disciplinară este susceptibilă să faciliteze utilizarea de către directorul respectiv a regimului disciplinar al judecătorilor pentru a influența activitatea acestora, în măsura în care, în practică, îi oferă acestuia o marjă largă de apreciere în ceea ce privește inițierea sau neinițierea, prin clasarea alertelor, a unor acțiuni disciplinare împotriva judecătorilor. Prin urmare, o reglementare care acordă directorului organului respectiv competențe precum cele care sunt conferite inspectorului-șef de reglementarea în discuție în litigiile principale ar putea da naștere unei îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, cu privire la utilizarea prerogativelor și a funcțiilor organului menționat ca instrument de presiune asupra activității judiciare sau de control politic al acestei activități [41].

51. Chestiunea încadrării activităților Inspecției judiciare implică verificarea existenței unor eventuale garanții ale unei protecții jurisdicționale efective în favoarea magistraților în cauză. Trebuie să se constate, în speță, că procedura de ridicare a secretului bancar în discuție în litigiile principale nu prezintă un caracter contradictoriu, controlul efectuat de instanța competentă este, cel puțin, restrâns, iar decizia acesteia nu este supusă căilor de atac [42]. Se poate totuși observa că deciziile de trimitere fac referire la articolul 175h din Legea privind organizarea judiciară, care prevede posibilitatea persoanelor în cauză de a furniza explicații scrise și elemente de probă cu ocazia verificării faptelor declarate, efectuată de Inspecția judiciară în urma comunicării datelor privind soldurile și mișcările de fonduri din conturile bancare ale acestor persoane. Comisia de la Veneția arată că rezultatele unei inspecții sunt formulate în scris și sunt transmise judecătorului în cauză, care poate prezenta obiecții inspectorului-șef, care trebuie să dea un răspuns motivat [43].

e) Cu privire la practica Inspecției judiciare

52. Instanța de trimitere este de asemenea îndreptățită să țină cont de modul în care acest organ își îndeplinește misiunea constituțională și în care își exercită diversele competențe, în special dacă o face, de la expirarea mandatului membrilor săi, în așa fel încât să nască îndoieli referitoare la independența sa față de puterile legislativă și executivă [44].

[39] Avizul Comisiei de la Veneția [CDL-AD (2017) 018, punctele 61-72].

[40] Avizul Comisiei de la Veneția [CDL-AD (2017) 018, punctele 69, 70 și 73].

[41] A se vedea în acest sens Hotărârea din 11 mai 2023, Inspecția Judiciară (C-817/21, EU:C:2023:391, punctele 56 și 57).

[42] Articolul 62 alineatul (7) din Legea privind instituțiile de credit.

[43] Avizul Comisiei de la Veneția [CDL-AD (2017) 018, punctul 73].

[44] A se vedea în acest sens Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei disciplinare a Curții Supreme) (C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982, punctul 144).

53. Din cererile de decizie preliminară reiese că singurul incident menționat de instanța de trimitere în legătură cu activitățile Inspecției judiciare privește publicarea nelegală, în anul 2019, pe site-ul internet al acesteia, a unor date cu caracter personal ale mai multor magistrați, în urma căreia a fost aplicată o amendă acestui organ. Pe lângă împrejurarea că acest fapt este anterior prelungirii mandatelor în cauză, el nu poate fi analizat ca o ilustrare a unei influențe exterioare, directe sau indirecte, a puterii executive sau legislative sau ca apariția sau persistența unui abuz de putere din partea membrilor Inspecției judiciare având ca obiect sau ca efect exercitarea unei presiuni asupra celor care au sarcina de a judeca sau asigurarea unui control politic al activității acestora. Astfel, potrivit indicațiilor instanței de trimitere, publicarea în discuție are la origine o deficiență individuală a unui agent al Inspecției judiciare, care nu este nici inspectorul-șef, nici un inspector, persoana interesată care a omis să anonimizeze în prealabil datele fiind, din acest motiv, concediată.

f) Cu privire la durata prelungirii mandatelor

54. Printre elementele relevante ale contextului de fapt și de drept național de care instanța de trimitere trebuie să țină seama figurează durata prelungirii mandatelor, în speță mai mult de trei ani la momentul sesizării acesteia din urmă. În această privință, ca răspuns la afirmația instanței de trimitere potrivit căreia Inspecția judiciară continuă să își exercite atribuțiile „fără o dată de încheiere clar definită”, guvernul bulgar și Inspecția judiciară au amintit că, în hotărârea din 2022, Konstitutsionen sad (Curtea Constituțională) a indicat în mod clar că durata exercitării funcțiilor acesteia depinde de producerea unui eveniment viitor cert, și anume „până la alegerea de către Adunarea Națională a inspectorului-șef sau a inspectorilor”.

55. Este cert că membrii Inspecției judiciare continuă să își exercite funcțiile după expirarea mandatului lor ca urmare a incapacității Adunării Naționale de a-i alege, în anul 2020, pe succesorii lor. Or, dosarul prezentat Curții nu cuprinde niciun element care să permită să se considere că această situație va fi remediată într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat. Pe lângă lipsa oricărui mecanism juridic de deblocare, constând în reducerea majorității calificate necesare sau într-un transfer al competenței de numire către o entitate neutră, este ilustrativ să arătăm că există nu mai puțin de cinci alte autorități independente de control care funcționează de asemenea pe baza unui mandat expirat [45]. Reiese astfel, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, că durata exercitării funcțiilor inspectorilor, ulterioară expirării mandatului lor, depinde de intervenția unui eveniment viitor fără dată certă, ceea ce permite ca durata prelungirii acestor mandate să fie calificată ca fiind nedeterminată. Or, deși suspendarea pentru o durată de aceeași natură a activităților Inspecției judiciare în urma blocării procesului de numire este în mod incontestabil îngrijorătoare, o prelungire nedefinită a mandatelor membrilor săi este la fel de îngrijorătoare.

56. Considerăm astfel că preocupările legitime evidențiate mai sus cu privire la selecția candidaților pentru posturile de inspectori, la modul de numire a persoanelor interesate, la posibila lor revocare de către o cincime dintre parlamentari, la suprapunerea competențelor Inspecției judiciare și ale CSJ ca urmare a impreciziei reglementării aplicabile și la întinderea prerogativelor inspectorului-șef sunt agravate de faptul că membrii Inspecției judiciare își

[45] A se vedea Raportul Comisiei privind statul de drept în Bulgaria pentru anii 2022 și 2023. Este interesant de subliniat că o situație similară a avut loc în ceea ce privește fostul inspector-șef, al cărui mandat a cunoscut o prelungire *de facto* cu 2 ani și de amintit că modificările legislative sau constituționale referitoare la modificarea componenței Inspecției judiciare au rămas la stadiul unei simple reflecții.

continuă activitatea pe baza unor mandate expirate din luna ianuarie sau februarie 2020 [46]. Independent de lipsa, în dosarul prezentat Curții, a unor exemple concrete de control sau de propunere de procedură disciplinară din care să reiasă teama de o influență exterioară sau de un abuz de putere din partea Inspecției judiciare, perpetuarea funcționării unui astfel de organ, fără o limită temporală exactă și certă, nu face decât să crească riscul de apariție a unui asemenea eveniment [47].

57. Dincolo de incertitudinile legate de evoluția situației individuale a membrilor Inspecției judiciare, o prelungire *a priori* nedefinită a mandatelor persoanelor interesate, în lipsa unor măsuri de natură să remedieze în scurt timp blocarea procesului de reînnoire a acestui organ, conduce la a priva de orice sens dispozitivul constituțional care îl reglementează pe acesta din urmă și, având în vedere compunerea și funcționarea Inspecției judiciare, la a da naștere unor îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea acesteia în privința unor elemente exterioare și în special a unor influențe directe sau indirecte ale puterii legislative, dar și referitoare la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă și, astfel, poate să conducă la o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a organului menționat de natură să aducă atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire acestor justițiabili într-o societate democratică [48]. Într-o asemenea situație, nu se poate considera că Inspecția judiciară poate opera, în orice împrejurare, mai presus de orice suspiciune de părtinire [49].

58. Prelungirea mandatelor membrilor unui organ precum Inspecția judiciară nu ar trebui, în opinia noastră, să fie admisă decât cu titlu excepțional și tranzitoriu, ceea ce presupune să se revină cât mai rapid posibil la o situație normală și, prin urmare, nu este nicidecum conciliabilă cu aplicarea strictă a principiului continuității, care nu trebuie să conducă la posibilitatea de a prelungi la infinit un mandat expirat și care, în speță, nu poate fi reînnoit imediat, în caz contrar încălcându-se principiul proporționalității. O prelungire dovedită cu peste trei ani a mandatelor membrilor Inspecției judiciare, fără nicio perspectivă rezonabilă de deblocare în scurt timp a procesului de numire, nu are un caracter excepțional și tranzitoriu. Adăugăm, în sfârșit, că statu-quoul funcțional nu este nicidecum de natură să responsabilizeze autoritatea politică deficitară, care dorește, dacă este cazul, să mențină în funcție personalități cu afinități politice compatibile și să evite o reînnoire a Inspecției judiciare pornind de la un mod mai deschis de selecție a candidaților.

59. Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare preliminară că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări, astfel cum este interpretată de jurisprudența națională, care permite membrilor unui organ, aleși de Parlament pentru mandate cu o durată prestabilită care nu pot fi reînnoite consecutiv și abilitați să controleze activitățile și integritatea judecătorilor și procurorilor, precum și să propună inițierea unor proceduri disciplinare împotriva acestora din urmă, să continue să își exercite *de facto* funcțiile după expirarea mandatului lor, pentru o perioadă nedeterminată, în lipsa unor măsuri de natură să

[46] Este ceea ce arată în esență Comisia în raportul privind statul de drept în Bulgaria pentru anul 2022, corelând în același timp constatarea sa cu cea referitoare la creșterea preocupărilor privind funcționarea și componența CJS, inclusiv în cadrul procedurilor disciplinare.

[47] În Hotărârea din 8 aprilie 2014, Comisia/Ungaria (C-288/12, EU:C:2014:237, punctele 52 și 53), referitoare la o reglementare națională care a pus capăt mandatului directorului unei autorități de supraveghere în materie de protecție a datelor, Curtea a statuat că independența funcțională nu este suficientă prin ea însăși pentru a feri autoritățile de supraveghere de orice influență exterioară și că simplul risc ca autoritățile de tutelă ale statului să poată exercita o influență politică asupra deciziilor autorităților de supraveghere este suficient pentru a împiedica exercitarea în mod independent a atribuțiilor acestora.

[48] A se vedea în acest sens Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei disciplinare a Curții Supreme) (C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982, punctul 153).

[49] A se vedea prin analogie Hotărârea din 8 aprilie 2014, Comisia/Ungaria (C-288/12, EU:C:2014:237, punctul 55).

remedieze în scurt timp blocarea procesului de reînnoire a membrilor organului menționat, atunci când această reglementare nu este concepută astfel încât să nu poată da naștere niciunei îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, cu privire la utilizarea prerogativelor și a funcțiilor acestui organ ca instrument de presiune asupra activității respectivilor judecători și procurori sau de control politic al acestei activități.

B. Cu privire la a treia întrebare preliminară

60. A treia întrebare preliminară invită Curtea să stabilească dacă o instanță, care permite unei autorități publice să aibă acces la date cu caracter personal referitoare la soldurile conturilor bancare ale magistraților și ale familiilor acestora, stabilește mijloacele sau scopurile prelucrării și, prin urmare, poate fi calificată drept „operator” în sensul articolului 4 punctul 7 din RGPD.

61. Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar să se identifice limitele și locul operațiunii de „prelucrare” a datelor cu caracter personal în discuție în litigiile principale [50].

62. În acest sens, trebuie subliniat că noțiunea de „prelucrare” include orice operațiune efectuată asupra datelor cu caracter personal sau asupra seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi printre altele „colectarea”, „consultarea”, „utilizarea”, „divulgarea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod”. În plus, o prelucrare de date cu caracter personal poate să fie constituită din una sau din mai multe operațiuni, fiecare dintre acestea vizând una dintre diversele etape pe care le poate cuprinde o prelucrare de date cu caracter personal [51].

63. Din cererile de decizie preliminară reiese că autoritatea judiciară încuviințează comunicarea de către o bancă către Inspecția judiciară a unor informații privind conturile și depozitele magistraților și ale membrilor familiilor lor. Aceste informații, care erau păstrate de bancă, sunt colectate, consultate și utilizate ulterior de Inspecția judiciară în scopul detectării unui eventual conflict de interese. Rezultă de aici că punerea la dispoziție a unor informații care fac obiectul secretului bancar acordată de autoritatea judiciară reprezintă o operațiune de prelucrare, care face parte dintr-un proces constituit din mai multe etape ce implică succesiv banca, autoritatea judiciară și Inspecția judiciară.

64. Acestea fiind spuse, trebuie să se stabilească dacă instanța care încuviințează divulgarea respectivă poate fi calificată drept „operator” în sensul articolului 4 punctul 7 din RGPD.

65. Cu privire la acest aspect, trebuie amintit că obiectivul urmărit de RGPD, astfel cum reiese din articolul 1, precum și din considerentele (1) și (10) ale acestuia, constă printre altele în asigurarea unui nivel ridicat de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului lor la viața privată în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal,

[50] Trebuie precizat că noțiunea de „operator” presupune existența unei „prelucrări” a datelor cu caracter personal. A se vedea în acest sens Hotărârea din 11 ianuarie 2024, État belge (Date prelucrate de un jurnal oficial) (C-231/22, EU:C:2024:7, punctul 26).

[51] Hotărârea din 29 iulie 2019, Fashion ID (C-40/17, EU:C:2019:629, punctul 72). Din motive de exhaustivitate, subliniem că această hotărâre privea interpretarea noțiunii de „prelucrare”, astfel cum era definită la articolul 2 litera (b) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10). Deși această directivă nu mai este în vigoare și a fost înlocuită cu RGPD, interpretarea dată de Curte rămâne relevantă în cadrul aplicării acestuia din urmă. Astfel, definiția acestei noțiuni rămâne identică în cele două instrumente, cu excepția unor modificări formale minore.

consacrat la articolul 8 alineatul (1) din cartă și la articolul 16 alineatul (1) TFUE. În acest scop, legiuitorul Uniunii a adoptat o definiție largă [52] a noțiunii de „operator”, al cărei obiectiv este de a asigura o protecție eficientă și completă a persoanelor în cauză [53].

66. Noțiunea de „operator” este intrinsec legată de controlul pe care o persoană sau o entitate îl exercită asupra prelucrării datelor cu caracter personal [54]. Mai precis, articolul 4 punctul 7 din RGPD definește „operatorul” ca fiind persoana fizică sau juridică, autoritatea publică, agenția sau orice alt organism care, singur sau împreună cu altele, stabilește scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal [55]. Acest articol prevede de asemenea că, atunci când scopurile și mijloacele prelucrării sunt stabilite printre altele prin dreptul intern, operatorul sau criteriile specifice pentru desemnarea acestuia pot fi prevăzute în dreptul respectiv.

67. Rezultă, așadar, din modul de redactare a acestui articol că identificarea operatorului se întemeiază pe două metode. Astfel, trebuie să se verifice dacă o persoană juridică sau o entitate stabilește, singură sau împreună cu altele, scopurile și mijloacele prelucrării în cauză sau dacă acestea sunt stabilite prin dreptul intern.

68. Atunci când stabilirea scopurilor și a mijloacelor prelucrării se face, astfel, prin dreptul intern, trebuie să se verifice, potrivit celei mai recente jurisprudențe, dacă acest drept desemnează operatorul sau prevede criteriile specifice pentru desemnarea acestuia. Desemnarea operatorului prin dreptul intern poate fi nu doar explicită, ci și implicită. În acest din urmă caz, este totuși necesar ca stabilirea respectivă să rezulte în mod suficient de cert din rolul, misiunea și atribuțiile conferite persoanei sau entității în cauză [56].

69. În speță, din cererile de decizie preliminară reiese că, în temeiul articolului 132a alineatul (6) din Constituția bulgară, Inspecția judiciară are printre altele sarcina de a efectua controale privind integritatea și conflictele de interese ale magistraților. În acest temei, ea verifică, în conformitate cu Legea privind organizarea judiciară [57], declarațiile de avere și de interese pe care magistrații trebuie să i le transmită. Inspecția judiciară publică aceste declarații pe site-ul său internet și le păstrează într-un registru public electronic [58]. Pe de altă parte, din articolul 20 din Legea privind

[52] Hotărârea din 24 februarie 2022, Valsts ieņēmumu dienests (Prelucrarea datelor cu caracter personal în scopuri fiscale) (C-175/20, EU:C:2022:124, punctul 35).

[53] Hotărârea din 7 martie 2024, IAB Europe (C-604/22, EU:C:2024:214, punctele 53-55, precum și jurisprudența citată).

[54] A se vedea cu privire la acest aspect Orientările 07/2020 privind conceptele de operator și persoană împuternicită de operator în cadrul RGPD, adoptate la 7 iulie 2021, disponibile la următoarea adresă de internet: https://www.edpb.europa.eu/system/files/2023-10/edpb_guidelines_202007_controllerprocessor_final_ro.pdf, punctul 20, potrivit cărora „conceptul de operator se referă la *influența* operatorului asupra prelucrării, în virtutea *exercitării competenței decizionale*. Operatorul este un organism care *decide* anumite elemente-cheie referitoare la prelucrare”.

[55] Termenul „scopuri” se referă la „de ce” se prelucrează date cu caracter personal, și anume la motivele acestei prelucrări și la obiectivele pe care le urmărește. Termenul „mijloace” se referă la „cum” se face această prelucrare, și anume la modul în care aceasta este realizată. Mijloacele de prelucrare includ, așadar, elementele tehnice și organizatorice ale acesteia, precum stocarea, accesibilitatea și durata păstrării datelor cu caracter personal. A se vedea, cu privire la acest aspect, Bygrave, L. A., și Tosoni, L., „Article 4(7). Controller”, în Kuner, C., Bygrave, L. A., Docksey, C., și Drechsler, L. (ed.), *The EU General Data Protection Regulation (GDPR): A Commentary*, Oxford University Press, Oxford, 2020, p. 150.

[56] Hotărârea din 11 ianuarie 2024, État belge (Date prelucrate de un jurnal oficial) (C-231/22, EU:C:2024:7, punctele 29 și 30). A se vedea de asemenea Orientările 07/2020 privind conceptele de operator și persoană împuternicită de operator în cadrul RGPD, adoptate la 7 iulie 2021, punctul 24, potrivit cărora, „de obicei, decât să desemneze direct operatorul sau să stabilească criteriile pentru desemnarea acestuia, legislația va stabili o sarcină sau va impune o obligație unei persoane în vederea colectării și prelucrării anumitor date. În aceste cazuri, scopul prelucrării este adesea stabilit prin legislație. Operatorul va fi în mod normal cel desemnat prin legislație pentru realizarea acestui scop, pentru îndeplinirea acestei sarcini publice”.

[57] Ne referim la articolul 54 alineatul (1) punctul 8, la articolul 175a alineatul (1) și la articolul 175b alineatul (4) din Legea privind organizarea judiciară.

[58] Aceste dispoziții sunt prevăzute la articolul 175c alineatul (6) și la articolul 175d alineatul (1) din Legea privind organizarea judiciară.

protecția datelor cu caracter personal reiese că membrii Inspecției judiciare sunt ținuți să nu divulge informațiile care fac obiectul unor secrete protejate de lege de care au luat cunoștință în exercitarea activității lor.

70. Pentru a-și îndeplini misiunea, Inspecția judiciară poate obține comunicarea de către o instituție bancară a unor informații referitoare la conturile și depozitele magistraților și ale membrilor familiilor lor. Procedura desfășurată în fața instanței de trimitere se înscrie în acest cadru. Astfel, deși persoanele vizate nu au consimțit la această comunicare, Inspecția judiciară poate, în temeiul articolului 175e alineatul (6) din Legea privind organizarea judiciară și al articolului 62 alineatul (6) din Legea privind instituțiile de credit, să solicite Rayonen sad (Tribunalul de Raion) să dispună divulgarea de către bancă a datelor care fac obiectul secretului bancar.

71. Potrivit articolului 62 alineatul (7) din această din urmă lege, instanța menționată se pronunță în termen de cel mult 24 de ore de la primirea cererii respective, precizând perioada la care se referă informațiile ce fac obiectul secretului bancar. Din informațiile furnizate de instanța de trimitere [59], precum și din observațiile depuse de guvernul bulgar [60] reiese că Rayonen sad (Tribunalul de Raion) se limitează să controleze, pe de o parte, dacă cererea provine de la o autoritate publică sau de la un organism public prevăzut la articolul 62 alineatul (6) din Legea privind instituțiile de credit și, pe de altă parte, dacă persoanele ale căror conturi fac obiectul unei cereri de ridicare a secretului bancar sunt supuse obligației de declarare în sensul Legii privind organizarea judiciară.

72. Din această expunere rezultă că, în cadrul procedurii instituite de dreptul bulgar, Rayonen sad (Tribunalul de Raion) nu exercită, astfel cum subliniază instanța de trimitere, decât un control formal asupra cererilor de divulgare a unor informații ce fac obiectul secretului bancar care îi sunt prezentate de Inspecția judiciară.

73. În această privință, arătăm că instanța menționată, care este sesizată la inițiativa Inspecției judiciare, trebuie să se pronunțe cu privire la aceste cereri într-un termen deosebit de scurt, fără a putea face o apreciere cu privire la relevanța acestei divulgări în raport cu obiectivul de identificare a conflictelor de interese și nici cu privire la modalitățile de punere la dispoziție a acestor date sau la modul în care acestea vor putea fi utilizate ulterior de Inspecția judiciară. Pe de altă parte, aceste informații sunt comunicate direct de bancă Inspecției judiciare, care trebuie să le asigure confidențialitatea. Această autoritate examinează conturile magistraților și ale membrilor familiilor acestora pentru a verifica consistența patrimoniului acestora și pentru a controla, în conformitate cu misiunea care îi este încredințată de Constituția bulgară, integritatea magistraților și pentru a verifica eventuala existență a unor conflicte de interese.

74. Din aceste elemente deducem că instanța nu dispune de competența de a stabili scopurile și mijloacele prelucrării datelor cu caracter personal care fac obiectul secretului bancar.

75. În schimb, este evident că dreptul bulgar a stabilit, cel puțin implicit, scopurile și mijloacele prelucrării acestor date și a desemnat Inspecția judiciară în calitate de operator, în sensul articolului 4 punctul 7 din RGPD.

[59] A se vedea punctul 63 din cererea de decizie preliminară în cauza C-332/23.

[60] A se vedea punctul 26 din aceste observații.

76. În mod corelativ, din această stabilire a scopurilor și a mijloacelor prelucrării rezultă că, ținând seama de rolul, de misiunea și de atribuțiile care i-au fost conferite de dreptul național, instanța care încuviințează comunicarea acestor informații către Inspecția judiciară nu a fost desemnată de legiuitorul bulgar pentru a exercita o astfel de responsabilitate. De altfel, considerăm că simpla împrejurare că comunicarea informațiilor menționate este condiționată de autorizarea acordată de o instanță nu poate fi suficientă pentru a conferi acestei instanțe calificarea ca „operator” al acestor date. Astfel, din elementele care precedă se deduce că această autorizare nu are alt obiect decât să permită Inspecției judiciare să prelucreze datele cu caracter personal care îi sunt comunicate de bancă, în conformitate cu scopurile și cu mijloacele stabilite de dreptul bulgar.

77. În lumina tuturor acestor elemente, considerăm că instanța care acordă unei autorități publice accesul la soldurile conturilor bancare ale magistraților și ale membrilor familiei lor cu singurele condiții de a verifica în prealabil că această cerere a fost prezentată de o asemenea autoritate și că privește persoane supuse unei obligații de declarare a averii lor nu poate, având în vedere rolul, sarcinile și atribuțiile care îi sunt conferite de dreptul național, să fie calificată drept operator al acestor date cu caracter personal în sensul articolului 4 punctul 7 din RGPD.

C. Cu privire la a șasea întrebare preliminară

78. A șasea întrebare preliminară este adresată independent de răspunsul pe care Curtea trebuie să îl dea la a treia și la a patra întrebare. Instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 79 alineatul (1) din RGPD coroborat cu articolul 47 din cartă impune autorității judiciare care se pronunță cu privire la cererea de divulgare a datelor cu caracter personal cerută de o autoritate a statului să asigure din oficiu protecția persoanelor ale căror date sunt vizate, impunând acestei autorități să îi furnizeze informații cu privire la măsurile de securitate luate în temeiul articolului 33 alineatul (3) litera (d) din RGPD și cu privire la punerea lor efectivă în aplicare, atunci când este cunoscut faptul că autoritatea menționată a săvârșit în trecut o încălcare a securității datelor cu caracter personal.

79. În această privință, instanța de trimitere arată că procedura desfășurată în fața sa nu este contradictorie, întrucât persoanele vizate de cererea de divulgare a soldurilor conturilor bancare ale magistraților și ale membrilor familiilor lor nu sunt parte la această procedură[61]. Ea apreciază că, dacă ar trebui să se limiteze, astfel cum prevede legea bulgară, la o examinare pur formală a acestor cereri, persoanele vizate ar fi private de dreptul la o cale de atac judiciară efectivă garantat de dispozițiile articolului 79 alineatul (1) din RGPD coroborat cu articolul 47 din cartă.

80. Rezultă că, pentru a răspunde la această întrebare preliminară, este necesar să se stabilească dacă aceste dispoziții pun în sarcina instanței care se pronunță în cadrul unei astfel de proceduri o obligație de a controla din oficiu caracterul suficient al măsurilor destinate să prevină orice încălcare ulterioară a securității datelor cu caracter personal a căror divulgare este solicitată.

81. În opinia noastră, din obiectul dispozițiilor articolului 79 alineatul (1) din RGPD reiese că răspunsul la această întrebare nu poate fi decât negativ.

[61] Trebuie precizat de asemenea că, potrivit articolului 62 alineatul (7) din Legea privind instituțiile de credit, decizia Rayonen sad (Tribunalul de Raion) nu este supusă căilor de atac.

82. În această privință, considerăm că problematica referitoare la securitatea informațiilor care fac obiectul secretului bancar invocată de instanța de trimitere trebuie înțeleasă în lumina obligațiilor care revin operatorului, ale căror caracteristici esențiale trebuie amintite.

83. În primul rând, operatorul este obligat să prevină orice încălcare a securității datelor cu caracter personal. Mai precis, acesta este, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din RGPD, responsabil de respectarea principiilor referitoare la prelucrarea datelor menționate enunțate la alineatul (1) al acestui articol și trebuie să fie în măsură să demonstreze că ele sunt respectate. În special, acest operator trebuie, în conformitate cu principiul integrității și confidențialității datelor cu caracter personal care este prevăzut la articolul 5 alineatul (1) litera (f) din acest regulament, să se asigure că astfel de date sunt prelucrate într-un mod care să garanteze securitatea adecvată a acestora prin luarea unor măsuri tehnice sau organizatorice corespunzătoare. Potrivit articolului 32 alineatul (1) din regulamentul menționat, aceste măsuri trebuie să asigure un nivel de securitate adaptat riscului reprezentat de prelucrare.

84. În al doilea rând, operatorul are obligația de a reacționa la orice încălcare a securității datelor cu caracter personal. În acest sens, articolul 33 alineatul (1) din RGPD impune respectivului responsabil să notifice încălcarea în cauză autorității de supraveghere competente, descriind, în conformitate cu alineatul (3) litera (d) al acestui articol, măsurile propuse spre a fi luate pentru a remedia încălcarea, inclusiv, dacă este cazul, măsurile pentru atenuarea eventualelor sale efecte negative.

85. Obiectul acțiunii în justiție prevăzute la articolul 79 alineatul (1) din RGPD trebuie analizat în contextul acestor dispoziții. Cu privire la acest aspect, trebuie amintit că, în capitolul VIII din respectivul regulament, intitulat „Căi de atac, răspundere și sancțiuni”, legiuitorul Uniunii a instituit, în beneficiul persoanelor vizate de o prelucrare a datelor cu caracter personal, diferite căi de atac în fața autorităților administrative sau judiciare, precizându-se că fiecare dintre ele trebuie să poată fi exercitată fără a aduce atingere celorlalte căi de atac [62].

86. Mai întâi, articolul 77 alineatul (1) din RGPD prevede că orice persoană vizată are dreptul de a depune o plângere la o autoritate de supraveghere în cazul în care consideră că prelucrarea datelor cu caracter personal încalcă acest regulament. În continuare, potrivit articolului 78 alineatul (1) din regulamentul menționat, fiecare persoană fizică sau juridică are dreptul de a exercita o cale de atac judiciară eficientă împotriva unei decizii obligatorii din punct de vedere juridic a unei autorități de supraveghere care o vizează.

87. În sfârșit, articolul 79 alineatul (1) din RGPD, intitulat „Dreptul la o cale de atac judiciară eficientă împotriva unui operator sau unei persoane împuternicite de operator”, garantează fiecărei persoane vizate dreptul de a exercita o cale de atac în cazul în care consideră că drepturile de care beneficiază în temeiul acestui regulament au fost încălcate ca urmare a unei prelucrări de date cu caracter personal fără a se respecta regulamentul menționat. Potrivit jurisprudenței Curții, acest articol nu exonerează persoana vizată de obligația, care îi revine în temeiul articolului 82 alineatul (1) din același regulament, de a dovedi că a suferit efectiv un prejudiciu material sau moral [63].

[62] Hotărârea din 12 ianuarie 2023, Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (C-132/21, EU:C:2023:2, punctul 34).

[63] Hotărârea din 11 aprilie 2024, juris (C-741/21, EU:C:2024:288, punctul 39). În schimb, în cadrul unei acțiuni în despăgubire întemeiate pe articolul 82 din RGPD, operatorul în cauză suportă sarcina de a dovedi caracterul adecvat al măsurilor de securitate pe care le-a pus în aplicare în temeiul articolului 32 din acest regulament. A se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2023, Natsionalna agentsia za prihodite (C-340/21, EU:C:2023:986).

88. În opinia noastră, rezultă fără ambiguitate din modul de redactare a acestor ultime două articole că acțiunea îndreptată împotriva unui operator sau a unei persoane împuternicite de operator are ca obiect repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea anterioară a drepturilor conferite de RGPD. În schimb, nu se deduce nicidecum din textul articolelor menționate că o instanță ar avea obligația de a verifica *preventiv* dacă operatorul de date cu caracter personal a adoptat măsuri de natură să evite orice încălcare ulterioară a acestor drepturi.

89. Acestea fiind spuse, este necesar să se stabilească efectul dispozițiilor articolului 47 din cartă asupra interpretării articolului 79 alineatul (1) din RGPD.

90. Astfel cum reiese din considerentul (141) al acestui regulament [64], dispozițiile articolului 79 alineatul (1) din regulamentul menționat vizează punerea în aplicare a dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă. Cu alte cuvinte, legiuitorul Uniunii a încorporat deja acest drept la elaborarea dispozițiilor care reglementează calea de atac pe care persoana vizată o poate exercita împotriva operatorului.

91. Rezultă că, potrivit jurisprudenței Curții, caracteristicile căilor de atac prevăzute la articolul 77 alineatul (1), la articolul 78 alineatul (1) și la articolul 79 alineatul (1) din RGPD trebuie stabilite în conformitate cu dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă. Din acest punct de vedere, revine statelor membre sarcina de a se asigura, în cadrul autonomiei lor procedurale, că modalitățile de exercitare a acestor căi de atac oferă persoanelor vizate posibilitatea concretă de a asigura protecția drepturilor care le sunt conferite de regulamentul menționat [65].

92. Rolul atribuit instanței de trimitere de legiuitorul bulgar trebuie analizat în lumina tuturor acestor elemente.

93. Este adevărat că, potrivit alegerii făcute de legiuitorul bulgar, instanța exercită, în cadrul unei proceduri necontradictorii, numai un control pur formal asupra cererilor de divulgare a soldurilor conturilor bancare ale magistraților și ale membrilor familiilor lor care îi sunt prezentate de Inspecția judiciară. În aceste condiții și în pofida atribuțiilor sale limitate, nu rezultă nicidecum din articolul 79 alineatul (1) din RGPD că această instanță ar trebui, înainte de a se pronunța cu privire la cererile respective, să dispună de competența de a controla din oficiu caracterul suficient al măsurilor luate pentru a preveni orice încălcare ulterioară a securității datelor cu caracter personal menționate.

94. Astfel, considerăm că, pentru motivele pe care le-am prezentat anterior, dreptul național a desemnat Inspecția judiciară drept operator al informațiilor care fac obiectul secretului bancar a cărui divulgare este dispusă de autoritatea judiciară. Rezultă că, în această calitate, Inspecția judiciară este obligată să ia toate măsurile prevăzute de RGPD de natură să asigure securitatea informațiilor pe care le-a colectat.

95. Din această perspectivă, pentru a se conforma sistemului instituit de RGPD, este suficient ca, în conformitate cu articolul 79 alineatul (1) din acest regulament, persoanele vizate de divulgarea respectivă să poată, în ipoteza în care drepturile care le sunt conferite de regulamentul menționat

[64] Acest considerent enunță că „*[o]rice persoană vizată* ar trebui să aibă dreptul de a depune o plângere la o singură autoritate de supraveghere, în special în statul membru în care își are reședința obișnuită, precum și *dreptul la o cale de atac eficientă în conformitate cu articolul 47 din cartă, în cazul în care persoana vizată consideră că drepturile sale în temeiul prezentului regulament sunt încălcate* sau în cazul în care autoritatea de supraveghere nu reacționează la o plângere, respinge sau refuză parțial sau total o plângere sau nu acționează atunci când o astfel de acțiune este necesară pentru asigurarea protecției drepturilor persoanei vizate” (sublinierea noastră).

[65] A se vedea în acest sens Hotărârea din 12 ianuarie 2023, Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (C-132/21, EU:C:2023:2, punctele 51 și 52, precum și jurisprudența citată).

ar fi încălcate, să inițieze împotriva Inspecției judiciare o acțiune în justiție potrivit unor modalități procedurale care garantează respectarea dreptului la protecție jurisdicțională efectivă consacrat la articolul 47 din cartă [66].

96. Având în vedere toate aceste considerații, propunem Curții să răspundă că, sub rezerva a ceea ce precedă, articolul 79 alineatul (1) din RGPD coroborat cu articolul 47 din cartă nu impune ca instanța care, în conformitate cu dreptul național, trebuie să se pronunțe, la finalul unei proceduri necontradictorii, cu privire la o cerere de divulgare a soldurilor conturilor bancare ale magistraților și ale membrilor familiilor lor să verifice din oficiu dacă operatorul a adoptat măsuri de natură să prevină orice încălcare ulterioară a securității acestor date cu caracter personal.

VI. Concluzie

97. În lumina considerațiilor care precedă, propunem Curții să răspundă la prima, la a treia și la a șasea întrebare adresată de Sofiyski rayonen sad (Tribunalul de Raion din Sofia, Bulgaria) după cum urmează:

1) Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări, astfel cum este interpretată de jurisprudența națională, care permite membrilor unui organ, aleși de Parlament pentru mandate cu o durată prestabilită care nu pot fi reînnoite consecutiv și abilitați să controleze activitățile și integritatea judecătorilor și procurorilor, precum și să propună inițierea unor proceduri disciplinare împotriva acestora din urmă, să continue să își exercite *de facto* funcțiile după expirarea mandatului lor, pentru o perioadă nedeterminată, în lipsa unor măsuri de natură să remedieze în scurt timp blocarea procesului de reînnoire a membrilor organului menționat, atunci când această reglementare nu este concepută astfel încât să nu poată da naștere niciunei îndoieli legitime în percepția justițiabililor cu privire la utilizarea prerogativelor și a funcțiilor acestui organ ca instrument de presiune asupra activității respectivilor judecători și procurori sau de control politic al acestei activități.

2) Articolul 4 punctul 7 din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor)

   trebuie interpretat în sensul că

   instanța care acordă unei autorități publice accesul la soldurile conturilor bancare ale magistraților și ale membrilor familiei lor cu singurele condiții de a verifica în prealabil că această cerere a fost prezentată de o asemenea autoritate și că privește persoane supuse unei obligații de declarare a averii lor nu poate, având în vedere rolul, sarcinile și atribuțiile care îi sunt conferite de dreptul național, să fie calificată drept operator al acestor date cu caracter personal.

3) Articolul 79 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679 coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale

[66] Cu privire la acest aspect, observăm că articolul 39 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal prevede că, în cazul încălcării drepturilor sale conferite de RGPD și de legea menționată, persoana vizată poate contesta actele și acțiunile operatorului și ale persoanei împuternicite de operator în fața unei instanțe. În cadrul acestei proceduri, persoana vizată poate solicita repararea prejudiciului suferit ca urmare a unei prelucrări ilegale a datelor cu caracter personal de către operator sau de către persoana împuternicită de operator.

trebuie interpretat în sensul că

instanța care, în conformitate cu dreptul național, trebuie să se pronunțe, la finalul unei proceduri necontradictorii, cu privire la o cerere de divulgare a soldurilor conturilor bancare ale magistraților și ale membrilor familiilor lor nu este ținută să verifice din oficiu dacă operatorul a adoptat măsuri de natură să prevină orice încălcare ulterioară a securității acestor date cu caracter personal. Cu toate acestea, dreptul național trebuie să prevadă că modalitățile procedurale ale acțiunii în justiție pe care o pot exercita, în temeiul acestui articol 79 alineatul (1), persoanele vizate de divulgarea menționată împotriva operatorului garantează dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă prevăzut la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale.